

Da hun kom tilbage, var Søren gaaet. Paa Bordet mellem de tømte Kaffekopper stod tre Sølvutter med otte Specier i hver.

»Jøsses! Nu har han glemt sine Peng'!« tænkte hun.

Søren var allerede kommen et godt Stykke udenfor Byen. Det var en frisk Sommermorgen med Regnbueskær over de dugvaade Marker. Han havde den rindende Sol i Ryggen, og hans Skygge strakte sig kæmpemæssig foran ham paa den ligeløbende Vej. Det var den samme Landevej, ad hvilken han for ti Aar siden var kommen dragende til Enslev, og han havde knap set den siden.

Han skridtede godt ud. Nu da Farvellet var sagt og den store Verden atter laa foran ham i forjættelsesfuld Morgenglans, sank med eet alle disse Trældomsaar i Jorden bag ham som en Drøm. Følelsen af Frihed stormede igennem ham som en vældig Rus. Ogsaa Snapsene i den tomme Mave begyndte at virke. I taktfast, gungrende Soldatermarsj skred han afsted og glemte endog at se sig tilbage oppe fra Møllerens Bakke.

Han svingede med sin Knippel, og da han ingen Mennesker saae omkring paa Markerne, begyndte han at synge af fuld Hals. Det var en lystig Vise-stump, som han huskede fra Felten: